

РЕШЕНИЕ

№ 30989

гр. София, 23.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в
публично заседание на 02.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4230** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 55-30-6817/16.04.25г на „ДИЗБЕТ“ ООД-Шумен с представляващ С.Т. и с проц.представител адв. Г. против Решение № 000030-2746/03.04.25г на Зам.Изпълнителен Директор на НАП.

В жалбата се сочи, че Решението е мат.незаконосъобразно и противоречи на целта на закона, като се моли за отмяната му и задължаване на ответника да постанови връщане на недължимо платена дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ- за периода след предсрочното прекратяване на лиценза, в размер на 57700лв. Нормата на чл.30 ал.2 от ЗХ е дължима, а ЗХ не прави разграничение дали лицензът е прекратен предсрочно по искане на лицето или по други причини.След като на 27.01.25г лицензът е прекратен/а срокът му е бил до 28.11.28г/, то платената такса по чл.30 ал.6 от ЗХ за периода след 27.01.25г се явява недължимо платена.В съд.заседание адв. Г. поддържа жалбата и претендира разноски. Соочи, че дължимостта на таксата е обусловена от наличието на действащ лиценз, като при прекратен такъв-такса не се дължи поради липсата на осъществявана дейност.

Ответникът ИД на НАП се представлява в съд.заседание от юрк.В., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, претендира разноски, оспорва като прекомерен адв.хonorar. В писмени бележки и в придружаващото преписката писмо се сочи, че предсрочното прекратяване на лиценз не е основание за връщане като недължимо платена на платената предварително и еднократно такса по чл.30 ал.6 от ЗХ. Законодателят е дал срок-28.02.24г, в който задължените лице/с издадени лицензи към 01.01.24г/- еднократно да декларират и заплатят таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ. Жалбоподателят е декларирал,изчислил сам и платил еднократно таксата, като едва след това

е направил искане да му се прекрати предсрочно лиценза.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежния съд, от лице с активна проц.легитимация/адресат на акта и заявител в адм.производство/, срещу инд.адм.акт по см. на чл. 28 от ЗХ и чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Дружеството има издаден първоначален лиценз за 5 години/изтича на 28.11.28г/ - съгл. Решение № 000030-9495/13.11.23г на ИД на НАП, влязло в сила на 28.11.23г.

На осн. §22 от ПЗР на ЗДБ на РБ за 2024г, дружеството/като притежаващо лиценз към 01.01.24г/, е изчислило само и внесло на 09.04.24г еднократна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ- в размер на 73750лв за периода 01.01.24г-28.11.28г/59 месеца по 1250лв/.

По искане на дружеството с вх.№ 26-Д-1039/27.12.24г, лицензът е предсрочно прекратен с Решение № 000030-716/27.01.25г на ИД на НАП, влязло в сила на 11.02.25г.

Със Заявление вх.№ 55-30-4943/19.03.25г дружеството е поискало от ИД на НАП връщане на недължимо платена такса по чл.30 ал.6 от ЗХ - за периода след прекратяване на лиценза/46 месеца по 1250лв, общо 57 700лв/.В Заявлението обаче е направено и искане за прихващане или възстановяване.

Въз основа на Доклад от 26.03.25г на Началник отдел“ЛП“-Дирекция „НХХД“, Зам. ИД на НАП/съгл. Заповед за заместване №3-ЦУ-30-432/01.04.25г на ИД на НАП/, издава обж. Решение № 000030-2746/03.04.25г, връчено на 03.04.25г/жалбата до Съда е от 16.04.25г/.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на неговата мат.компетентност по ЗХ.

Решението е издадено в писмената форма по чл.59 ал.1 от АПК, като съдържа зад.реквизити по общия чл.59 ал.2 от АПК, вкл. факт. и правни основания. Произнасянето е само на осн. чл. 46 от ЗДТ- посочено в Решението/този текст касае възстановяването на недължимо внесените дър.такси, с каквото Заявление е бил сезиран ответника в това производство/. В Заявлението обаче е направено и искане за прихващане или възстановяване/алтернативно искане на основното искане - за връщане на недължимо внесена дър.такса/, по което липсва произнасяне на ответника. В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, не е нарушен чл.35 от АПК/няма неизяснени относими факти/. Всъщност няма спор по фактите, спорът е само относно мат.законосъобразност на Решението и съответствието му с целта на закона.

По мат.законосъобразност на Решението, Съдът намира следното:

1/ Към 09.04.24г - внесената на същата дата еднократна дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ/включваща и периода 12.02.25г-28.11.28г/ във вр. §22 от ПЗР на ЗДБ на РБ за 2024г, не е била недължимо платена - съгл. чл. 3 ал.1 от ЗДТ. Правилно органът е отказал връщане на недължимо внесена дър.такса по реда на чл.46 от ЗДТ.

2/ Липсва произнасяне на ответника по алтернативното искане за прихващане или възстановяване на таксата, касаеща периода след 11.02.25г/когато лицензът е прекратен занапред/. Таксата е внесена на осн. §22 от ПЗР на ЗДБ на РБ за 2024г. Съгл. ал.3 на §22 от ПЗР на ЗДБ на ЛБ за 2024г, еднократната част от таксата се внася по реда на чл.92 от ЗХ. Съгл. ал.4 на чл.92 от ЗХ, недължимо платени или събрани суми по ал. 1 – 3 и подлежащи на възстановяване се прихващат

или възстановяват по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Органът следва да се произнесе по алтернативното искане за прихващане или възстановяване - на осн. чл.92 ал.4 от ЗХ вр. §22 от ПЗР на ЗДБ на РБ за 2024г.

Произнасянето на органа е непълно, а доколкото няма хипотеза по чл.172 ал.2 от АПК - за потвърждаване на законосъобразно частично произнасяне и едновременно с това връщане на преписката за допълнително произнасяне по неразгледана част от Заявлението, Решението следва да се отмени и преписката да се върне за ново произнасяне - по Заявлението в неговата цялост/и по алтернативното искане за прихващане или възстановяване, по реда на ДОПК/.

При този изход на спора, на жалбоподателя се дължат разноси на осн. чл.143 от АПК. При мат.интерес по делото- 57500лв, мин.размер на адв.хonorар по чл.8 ал.1 вр. чл. 7 ал.2 т.4 от Наредба №1/04г е 2650лв + 8% за горницата над 25000лв. В случая претендираният договорен и внесен адв.хonorар е 2650лв, т.е. под минималния размер. Следователно възражението за прекомерност на хonorара е неоснователно. На жалбоподателя се присъждат 2700лв разноси- 2650лв адм.хonorар и 50лв дър.такса.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 вр. чл. 173 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-2746/03.04.25г на Зам.Изпълнителен Директор на НАП, по жалба вх.№ 55-30-6817/16.04.25г на „ДИЗБЕТ“ ООД-Шумен с представляващ С.Т..

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на Изпълнителен Директор на НАП за произнасяне по Заявление вх.№ 55-30-4943/19.03.25г в неговата цялост, съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на това Решение.

ОСЪЖДА Национална Агенция по приходите да заплати на „ДИЗБЕТ“ ООД-Шумен с представляващ С.Т. сумата от 2700лева разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: